

Po górach, dolinach...

Parafia pw. św. Klemensa, papieża i męczennika, w Ustroniu

Nr 25 (1203) 18 czerwca 2017 r.

Adres internetowy Parafii: <http://www.klemens.beskidy.pl>

E-mail Redakcji: barbaralanghammer@gmail.com

XI NIEDZIELA ZWYKŁA

Ważny most

„Wy będziecie Mi królestwem kapłanów, ludem świętym”. Takie słowa skierował Bóg do wybranego narodu. Wśród różnych narodów świata ten jeden został przez Boga uświęcony i wezwany do pełnienia funkcji kapłańskiej, to znaczy stał się mostem, po którym od Boga przechodzi łaska dla ludzkości i przez który dochodzą do Boga dary i modlitwy od ludzi.

Niewielu jednak Izraelitów potraktowało misję narodu w ten sposób. Robili natomiast wszystko, by wybraństwo uczynić tytułem do przywilejów, zagarniając łaskę zbawienia wyłącznie dla siebie. Stopniowo zasklepiali się w nacjonalistycznym myśleniu. Gdy Jezus przybył na ziemię, z reszty Izraela zorganizował nowy naród, wzywając uczniów do przekroczenia wszelkich barier nacjonalistycznych i zbudowania z wszystkich narodów mostu, łączącego niebo z ziemią. Tym nowym królestwem kapłanów, ludem świętym jest Kościół, wspólnota między i ponadnarodowa. W niej jest miejsce dla każdego ochrzczonego, który jest narzędziem w rękę Boga dla uświęcenia tej części ziemi, na której żyje.

Ten Boży most sięga ziemi we wspólnocie Eucharystycznej. W czasie Liturgii zgromadzeni przy ołtarzu wierni w szczególny sposób są zanurzeni w łasce Ducha Bożego. Na nich spływa to, co Boskie i wypełnia ich serca, umysły, dusze i ciała. Równocześnie oni składają owoc ziemi i pracy rąk swoich oraz rąk braci, którzy nie zawsze mają dostęp do ołtarza lub nie zawsze chcą przy nim być, prosząc o jego uświęcenie.

Dziś często spotykamy się z utożsamianiem chrześcijaństwa z innymi religiami świata. Coraz usilniej zło próbuje wmówić ludziom, że chrześcijaństwo jest piękne, ale Kościół nie jest potrzebny. Jest to niebezpieczne działanie. Chrześcijaństwo to życie na moście, to ruch ludzi i towarów

z jednego brzegu na drugi, z nieba na ziemię i odwrotnie. Kościół to most. Jeśli most zostanie zniszczony, to i życie na nim również ulegnie unicestwieniu. Nie da się oddzielić Kościoła od chrześcijaństwa. Takie próby są równoznaczne z niszczeniem jednego i drugiego.

Odpowiedzią na to niebezpieczeństwo winno być powolne odkrywanie wartości mostu, jego odnowa w duchu Ewangelii, wymiana pewnych ludzkich elementów, które z racji upływu czasu winny być wymienione, i ukazanie świata jego zasadniczego znaczenia.

Nie należy się dziwić, że zło tak usilnie stara się ten most zniszczyć. Przezeń bowiem bez przerwy dochodzi do ziemi, gdzie toczy się zmaganie dobra ze złem, pomoc dla walczących po stronie Boga. Każdy inteligentny dowódca poleciłby wysadzić w powietrze lub zbombardować most, którym dociera pomoc dla jego przeciwników. Książę tego świata wie, o jak ważny punkt strategiczny chodzi. Dlatego też nieustannie zmienia taktykę i wyszukuje nowe sposoby niszczenia Kościoła, to znaczy mostu, jaki Chrystus przerzucił między niebem a ziemią, ustawiając dwanaście przęsła, czyli powołując Dwunastu Apostołów. Jeszcze przed śmiercią głównego konstruktora Kościoła, czyli Jezusa, zło zniszczyło jedno z tych przęsła. Ale przęsło to zostało wymienione przed Zesłaniem Ducha Świętego, czyli przed pierwszą wielką przesyłką, jaką Ojciec z nieba zesłał ludziom na ziemię.

Studując historię Kościoła można dostrzec setki jego słabych stron, ale jedna godzina Bożego życia, jaka przez ten most przepływa z nieba na ziemię, jest miliardy razy cenniejsza niż wszystkie próby czysto doczesnego wykorzystania Kościoła podejmowane na przestrzeni wieków. Dlatego nieustannie dziękujmy Bogu na Kościół i za łaskę uczestniczenia w jego życiu.

LITURGIA SŁOWA

I czytanie: Wj 19,1-6a

Psalms: Ps 100,1-5

II czytanie: Rz 5,6-11

Ewangelia: Mt 9,36-10,8

Ks. Edward Staniek

Wykrzykujcie na cześć Pana wszystkie ziemie

(Ps 100)

Jezus widząc tłumy ludzi, litował się nad nimi, bo byli znękani i porzuceni, jak owce nie mające pasterza. Wtedy rzekł do swych uczniów: żniwo wprawdzie wielkie, ale robotników mało. Proście Pana żniwa, żeby wyprawił robotników na swoje żniwo. Wtedy przywołał do siebie dwunastu swoich uczniów i udzielił im władzy nad duchami nieczystymi, aby je wypędzali i leczyli wszystkie choroby i wszelkie słabości.

A oto imiona dwunastu apostołów: pierwszy Szymon, zwany Piotrem, i brat jego Andrzej, potem Jakub, syn Zebedeusza, i brat jego Jan, Filip i Bartłomiej, Tomasz i celnik Mateusz, Jakub, syn Alfeusza, i Tadeusz, Szymon Gorliwy i Judasz Iskariota, ten, który Go zdradził. Tych to Dwunastu wysłał Jezus, dając im następujące wskazania: Nie idźcie do pogan i nie wstępujcie do żadnego miasta samarytańskiego! Idźcie raczej do owiec, które poginęły z domu Izraela. Idźcie i głoscie: Bliskie już jest królestwo niebieskie. Uzdrawiajcie chorych, wskrzeszajcie umarłych, oczyszczajcie trędowatych, wypędzajcie złe duchy! Darmo otrzymaliście, darmo dawajcie! (Mt 9,36-10,8)

Jezus lituje się nad tłumem, który podąża za Nim. Jezus lituje się nad każdym człowiekiem z osobna. Nie pozostawia ich samych sobie, ale posyła swoich najbliższych uczniów, dając im władzę wypędzania złych duchów oraz leczenia wszelkich chorób i słabości.

Tak dzieje się do dnia dzisiejszego. Jezus wciąż powołuje uczniów wyposażając ich w potrzebne dary, charyzmaty dając im władzę przemiany chleba i wina w Ciało i Krew.

Po co to wszystko? Po co ta troska?

Jezus wie o mojej nędzy. On zna biedę człowieka. Zachęca zatem, abyśmy prosili o pasterzy, którzy w Jego imieniu będą się troszczyć nad znękanym i porzuconym człowiekiem. Pasterze są darem Jezusa dla każdego człowieka. Niech Bóg będzie uwielbiony za dar każdego kapłana, przez ręce którego spływają na nas zdroje łask.

Ale Jezus wysyła także i mnie, abym niósł pocieszenie, pomoc drugiemu człowiekowi. Miłość okazywana bliźniemu jest Ewangelizacją. Jest niesieniem potrzebującym Jezusa, Jego miłości, dobroci, miłosierdzia. Zwróćmy uwagę, że Jezus wyposaża uczniów niezwykłą mocą. Tę moc otrzymujemy przez ich posługę w sakramentach. Korzystajmy jak najczęściej z tych dobrodziejstw.

Wdzięcznością za dar pasterzy niech będzie nasza wdzięczna modlitwa. Pamiętajmy o tym codziennie. Zawierzajmy Jezusowi wszystkie nasze sprawy, nawet, a może najbardziej, te najtrudniejsze z ufnością, że Jezus wszystko może i wszystko przemieni. Jezus lituje się nad tłumem.....

Wasz brat Franciszek

Sacrum i muzyka

Sacrum silentium (święte milczenie)

Zakres komunikacji słowa w liturgii jest bardzo bogaty. Słowo należy do istotnych elementów służby Bożej. Liturgia sprawuje się przez psalmy, hymny, antyfony, responsoria. Słowo Boże jest przepowiadane, wyjaśniane, przyjmowane. W procesie przyjmowania słowa szczególne miejsce posiada milczenie, które jest elementem celebracji liturgicznej.

Milczenie związane z czynnościami religijnymi było znane w kulcie żydowskim Starego Testamentu. Praktykowały je również religie pogańskie. Grecy znali trzy rodzaje milczenia: religijne – odnoszące się do oficjalnej państwowej liturgii, mistyczne – związane z misteriami i umożliwiające osobisty kontakt z bóstwem oraz kontemplacyjne – związane ze szkołami filozoficznymi.

W liturgii chrześcijańskiej milczenie również miało swoje stałe miejsce. Dość wspomnieć kanon rzymski, w którym podczas modlitw za żywych i zmarłych oraz po Komunii św. obowiązywała celebracja cicha modlitwa.

Dokumenty Kościoła wyraźnie mówią, że w odpowiednim czasie należy zachować pełne ciche milczenie. Idąc za tym wskazaniem Ogólne Wprowadzenie do Mszału Rzymskiego wymienia chwile milczenia w następujących momentach: *Należy także zachować w stosownym czasie święte milczenie, jako część akcji liturgicznej. Natura milczenia uzależniona jest od momentu Mszy, w którym ono występuje. I tak w czasie aktu pokuty i po wezwaniu do modlitwy każdy skupia się w sobie; po czytaniu lub homilii uczestnicy krótko rozważają to, co usłyszeli; po Komunii zaś w sercu swoim wielbią Boga i modlą się.*

Również w modlitwie powszechnej całe zgromadzenie wyraża swe prośby albo w formie wspólnej inwokacji, albo też modląc się w milczeniu.

Milczenie zatem jest istotnym elementem celebracji, jest częścią obrzędu i warunkiem pełniejszego udziału w czynnościach liturgicznych. Nie można go uważać wyłącznie za zewnętrzną przepis czy tylko za pauzę w czynnościach. Stoi ono bowiem w służbie wzmoczonego uczestnictwa w świętych misteriach, pełniejszej wymowy słowa Bożego i większego duchowego owocu zgromadzonych wiernych. Chodzi więc o wydobycie duchowego sensu milczenia jako witalnej atmosfery modlitwy i skupienia. Jest ono nieodzowne, aby można usłyszeć głos Boga i przyjąć Jego pouczenie.

W liturgii milczenie może przyjąć dwojaką postać:

Milczenie jednych, podczas, gdy drudzy mówią, śpiewają lub grają. Tak ma się sprawa z modlitwami wypowiedzianymi głośno przez celebransę, z czytaniem wykonywanymi przez lektora, czy też ze śpiewami kantora, scholi, chóru, wreszcie z grą na instrumentach. Takie milczenie zakłada jednocześnie słuchanie.

Drugą postacią milczenia jest wstrzymywanie się od wypowiedzania słów. Nie przeszkadza to jednak w wykonaniu wokalizy lub muzyki instrumentalnej. Przykładem tak pojętego milczenia może być obrzęd uwielbienia po Komunii św., w którym np. gra organowa nie będzie łamać milczenia.

W liturgii, jak i w muzyce, milczenie i cisza to nie to samo. Milczenie wyraża to, czego nie można wypowiedzieć słowami. Cisza natomiast jest konieczna do konstrukcji obrzędu czy utworu muzycznego. Tym sposobem sztuka muzyczna mówi o tym, o czym milczy słowo.

Również komentarz do instrukcji Musicam

➔ str. 3

Patriarchowie i Prorocy z naszego kościoła

Dawid - Sztuka średniowieczna

W przedstawieniach indywidualnych, to największą popularność osiągnął motyw Dawida jako królewskiego pieśniarza i poety psalmów, sięgający genezą do miniatury w *Topografii chrześcijańskiej Kosmy Indnikopleustesa* z VI wieku, która przedstawia Dawida w wieku dojrzałym, z brodą i włosami do ramion, w królewskim ornacie i koronie, z harfą w dłoniach, tronującego w otoczeniu muzykantów, śpiewaków i 2 tancerek powiewających przed nim welonami (Muzeum Watykańskie). Motyw Dawida psalmisty miał wiele wariantów; tronującemu Dawidowi towarzyszą dwaj tancerze i dwaj muzykanci (*Psalterz z Sant Gallen* z ok.880 roku, Stifsbibliothek), albo dwaj pisarze (*Psalterz z Canterbury*, VIII wiek, British Museum), lub czterej psalmiści Asaf, Heman, Etan Ezrachita i Jedutun (*Księga hymnów św. Ambrożego*, X wiek Muzeum Watykańskie). W niektórych obrazach Dawid tronuje bez asysty i sam gra na harfie (angloiryski *Komentarz do Psalmów* z VIII wieku, biblioteka katedry w Durham), (*Kodeks Gertrudy* z X wieku w Museo Archeologico Nazionale w Cividale del Friuli), albo – w nawiązaniu do tańca Dawid przed Arką Przymierza (2Sm 6,14) – samego króla przedstawiano jako tancerza (*Psalterz Karola II Łysego*, z IX wieku, Biblioteka Narodowa Paryż).

Od IX wieku formułę samotnego Dawida psalmisty z harfą realizowano w oprawach ksiąg z kości słoniowej (Luwr; Bargello we Florencji) i z tłoczonej skóry (*Ewangeliarz płocki* z 2 połowy XII wieku Biblioteka Seminarium Płockiego). W XII wieku – w rzeźbie architektonicznej (kapitele w Moissac, we Francji i Jaca w Aragonii; portal opactwa w Ripoli, Katalonia). W XIII wieku – w witrażach katedr francuskich w Bourges i Chartres).

Encyklopedia katolicka tom 3, Towarzystwo Naukowe Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, Wydanie I, Lublin 1979, str.1048-1049.

Harfa Dawida nazywała się „kinnor”. W Music Muzeum w Hajfie znajduje się zrekonstruowany model takiej harfy. Jest to pierwszy instrument muzyczny o którym wspomina Biblia (Rdz 4,21). Instrument Dawida był wykonany z drewna cyprysowego (2Sm 6,5).

Przewodnik po Biblii. Wydawnictwo Oficyna Wydawnicza „Vocatio”, Warszawa 2005, str.238.

Równocześnie istniała formuła Dawida w półpostaci, którą posługiwano się w inicjałach psalterzy m. in. ksiąg liturgicznych, najpierw w sztuce angielskiej potem francuskiej, niemieckiej i polskiej (*Expositiones psalmorum* z Trzemeszna, XII wiek, w Bibliotece Kapituły Gnieźnieńskiej; *Graduał* z ok. 1260 roku, w Bibliotece Uniwersytetu Wrocławskiego, *Psalterz ze Szkoły Krakowskiej* z XV wieku, w Bibliotece Kapituły Gnieźnieńskiej. Innym często spotykanym motywem jest Dawid kłęczący przed chrześcijańskimi zna-

→ str. 2 sacram wyjaśnia nam, że istnieją dwa rodzaje silentium w liturgii: pierwszy, kiedy następuje rzeczywista pauza w akcji liturgicznej np. przed modlitwami i drugi – kiedy trwa akcja liturgiczna. Ma to miejsce wówczas gdy celebrians modlitwy wymawia po cichu.

W liturgii chodzi o pewien wymiar medytacji i kontemplacji. Cisza jest niezbędna, choć zgiełk w życiu współczesnego człowieka stał się zjawiskiem powszechnym. Wdziera się on także do miejsc świętych, mimo że świątynia powinna stanowić przestrzeń zachęcającą do skupienia i cichej modlitwy.

ks. Jacek Paczkowski, za www.opiekun.kalisz.pl

Czy wiesz, że...

...Msza św. składa się z dwóch części: liturgii słowa i liturgii eucharystycznej, które tak ściśle wiążą się z sobą, że stanowią jeden akt kultu?

Poprzedzają je obrzędy wstępne, a zamyka obrzęd zakończenia.

Obrzędy wstępne to - procesja, śpiew na wejście (introit), pozdrowienie Chrystusa i zgromadzonych, akt pokuty, Kyrie, Gloria, modlitwa dnia – kolekta.

Liturgia słowa - to czytanie Pisma św. (Lekcja i Ewangelia), psalm responsoryjny (graduał), śpiew „Alleluja” przed Ewangelią, homilia, wyznanie wiary (Credo), modlitwa powszechna.

W czytaniach, które wyjaśnia homilia, Bóg mówi do swego ludu i karmi go duchem Chrystusowej Ewangelii. Chrystus jest obecny w swoim słowie.

Psalm responsoryjny jest odpowiedzią zgromadzenia na słowa Chrystusa, śpiew przed Ewangelią jest pozdrowieniem Chrystusa obecnego w głoszonej Ewangelii.

W wyznaniu wiary wspólnota aprobuje słowo Boże usłyszane w czytaniach i Ewangelii.

W modlitwie powszechnej zgromadzenie wypełnia swą misję kapłańską, modląc się za Kościół i za całą ludzkość.

kami wiary, krzyżem, obrazem Chrystusa lub Matki Bożej (*Psalterz Barberiniego*, z X w. w Bibliotece Watykańskiej).

W polskich zabytkach kłęczącego Dawida spotyka się w inicjałach psalterzy z XII – XIII wieku (Biblioteka Kapituły Gnieźnieńskiej) i w *Mszale Wojciecha Jastrzębca* z ok.1415 roku, w którym modli się on przed kapliczką słupową z obrazem Chrystusa w studni w Bibliotece Kapituły Gnieźnieńskiej.

W późnym średniowieczu ukazywano kłęczącego Dawida na tle rozległego krajobrazu albo w zbroi rycerskiej (J. Colombe, *Godzinki księcia J. de Berry*, 1485 rok, Musée Conde w Paryżu), albo w królewskim ornacie (*Mszał kardynała d'Este* z XV w., Biblioteka Uniwersytecka w Innsbrucku) (cdn.).

Encyklopedia katolicka tom 3, Towarzystwo Naukowe Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, Wydanie I, Lublin 1979, str.1050-1051.

Opracowali Elżbieta i Andrzej Georgowie

Restauracja BaHus

jest świetnym miejscem do organizacji wszelkiego rodzaju imprez. Specjalizujemy się w organizacji:

- przyjęć weselnych,
- bankietów,
- imprez cateringowych,
- innych imprez okolicznościowych.

USTROŃ

ul. 9 Listopada 10

tel. 33 854 26 72

kom. 602 831 296

**RESTAURACJA
BAHUS**

www.bahus.pl

Kącik poezji

Dla Taty

Kiedy już sobie odpoczniesz,
Odłożysz gazetę i teczkę,
To wtedy Tato kochany
Zaproszę Cię na wycieczkę.

Będziemy razem wędrować
Trzymając się za ręce,
Po piasku pełnym marzeń-
- tylko Ja, Ty i nikt więcej.

Wejdziemy na stare drzewo
Tam, gdzie czarodziej ptak lata
I stamtąd zobaczymy
Wszystkie kolory świata.

Porozmawiamy sobie spokojnie
O gwiazdach i rakiecie,
O skarbie, tym za szafą
I Twoim Wielkim Świecie.

A gdy już zejdziemy na ziemię
Tuż przed podróżą końcem
Szepnę Ci Tato nieśmiało:
Pamiętaj, Ty też byłeś chłopcem!

Autor nieznan

KWIATKI PAPIEŻA FRANCISZKA

Czy wiecie, że?...

Papież Franciszek napisał:

„Ten, kto karmi się Chlebem Chrystusa, nie może być obojętny wobec tych, którzy nie mają chleba powszedniego”.

DYŻURY SPOWIEDNIKÓW W TYM TYGODNIU

Dzień tygodnia **9. 00 - 10. 30**

poniedziałek	ks. Ł. Tłałka
wtorek	ks. W. Firlej
środa	ks. M. Fres
czwartek	ks. M. Piela
piątek	

Dzień tygodnia **15. 00 - 16. 30**

poniedziałek	Pasjoniści
wtorek	Pasjoniści
środa	Dominikanie
czwartek	Dominikanie
piątek	

Z życia parafii

• W poniedziałek o 19⁰⁰ odbyło się zebranie Stow. Czytelnia Katolicka - zarządu i członków. Dokonano podsumowania zeszluszczalnej działalności oraz wybrano Zarząd na najbliższe trzy lata.

• We wtorek miało miejsce drugie w tym roku czuwanie fatimskie. Po odmówieniu wszystkich części Różańca św., o godz. 21⁰⁰ został odśpiewany Apel Jasnogórski, po którym była sprawowana Msza św. Celebranszem był ks. Tomasz Sroka (Dyr. Szkół Katolickich w Cieszynie) w koncelebrze z naszym Proboszczem. Ks. Tomasz wygłosił homilię. Po zakończeniu Mszy św. poszliśmy w procesji z figurą Matki Bożej dookoła kościoła. Czuwanie zakończyło błogosławieństwo Najśw. Sakramentem.

• W czwartek przeżywaliśmy uroczystość Najśw. Krwi i Ciała Chrystusa - Boże Ciało. O godz. 7³⁰ została odprawiona Msza św., w czasie której Proboszcz powiedział kazanie. Eucharystię uświetniał śpiewem chór AVE. Zaraz po zakończeniu Mszy św. uformowała się procesja. Na początku był krzyż, za którym szli mężczyźni. Bezpośrednio przed baldachimem, niesionym przez strażaków, szły dzieci - dziewczynki syjące kwiaty i chłopcy dzwoniący małymi dzwoneczkami oraz ministranci. W dalszej kolejności szli chórzyci a potem wielka rzesza wiernych.

Szliśmy trasą, którą po raz pierwszy ustaliliśmy w roku 2014. Pierwszy ołtarz, przygotowany przez młodzież, znajdował się na skrzyżowaniu ulicy Grażyńskiego i Słonecznej. Drugi stanął na wprost Miejskiego Domu Spokojnej Starości i został przygotowany przez osoby należące do Żywego Różańca. Trzeci ołtarz zatrzymał nas na ul. 3 Maja. Za przygotowanie tego ołtarza była odpowiedzialna Rodzina Kopieczek. Idąc ulicą 3 Maja doszliśmy do Rynku. Tam ołtarz przygotowali rodzice dzieci pierwszo i wczesno-komunijnych. Przy każdym ołtarzu wysłuchaliśmy Słowa Bożego i udzielane było błogosławieństwo Najświętszym Sakramentem dla miejsca, dla mieszkańców tam ludzi i dla ich pracy. Na Rynku Proboszcz podziękował wszystkim za udział w procesji a także za trud włożony w przygotowanie ołtarzy.

W drodze do kościoła śpiewaliśmy *Ciebie Boga wystawiamy*. Natomiast w kościele otrzymaliśmy błogosławieństwo na zakończenie procesji.

JUBILACI TYGODNIA

Tadeusz Szkaradnik

Małgorzata Szarzec
Korneliusz Dziwisz

Bogusław Heczko
Zofia Kieloch

Zofia Śliwka
Bolesław Kubień

Renata Dubiel-Białas
Elfryda Panasiewicz

Irena Stanula

Jubilatom życzymy pomyślności, zdrowia, łask Bożych za wstawiennictwem Najświętszej Maryi Panny oraz radości i spokoju.

„Po górach, dolinach...”

Barbara Langhammer (red. naczelny), Roman Langhammer (skład komputerowy), Franciszek Jaworski, ks. Mariusz Jagosz (ogłoszenia i intencje)

Redakcja zastrzega sobie prawo skracania nadesłanych materiałów i zmiany tytułów.

Wydawca: Parafia pw. św. Klemensa, papieża i męczennika w Ustroniu.

Koszt wydania: 1 zł.; ofiara dobrowolna.

Adres Redakcji: 43-450 Ustroń, ul. M. Konopnickiej 1, tel. 33 854 30 23 (Parafia: 33 854 24 49).

Strona internetowa Parafii: <http://www.klemens.beskidy.pl> **E-mail Redakcji:** barbaralanghammer@gmail.com